

TALIM Ministries: مؤسسه تعلیم تقدیم می‌کند:

مجله شبان

شماره ۲۸، سال پنجم، سپتامبر ۲۰۰۴
مجله دو-ماهه مخصوص شبانان و خادمان،
به منظور تشویق، تعلیم، و تجهیز ایشان

شبان

پرستش خدا

بخش دوم: پرستش نادرست چیست؟

از کشیش تَت استیوارت

نکته مهمی که کلام خدا در مورد پرستش عنوان می‌کند، حالت قلبی ما انسانها است. خداوند در اشعیا ۲۹: ۱۳ می‌فرماید: "این قوم از دهان خود به من تقرب می‌جویند و به لبهای خویش مرا تمجید می‌نمایند. اما دل خود را از من دور کرده‌اند؛ و ترس ایشان از من، وصیتی است که از انسان آموخته‌اند."

خدا چه نکته دردناکی را در مورد روش پرستش قوش عنوان می‌کند. خدا خواهان اطاعتی کامل به هنگام پرستش می‌باشد (رش- رومیان ۱۲: ۱). اطاعتی که خدا مشتاق آن است، قلب ما است، نه اعتراف ظاهری ما یا عادت‌های مختلف پرستشی. وقتی خود را برای رهبری پرستش در کلیسا آماده می‌سازید، بسیار مهم است که بدانید چگونه دل مردم را به عبادت خدا جذب کنید. و مشکل ما در عبادت و پرستش خدا، همین دل است. دل انسان می‌تواند در چند حالت نادرست قرار داشته باشد که موجب قطع ارتباط با خدا شده، پرستش را باطل می‌سازد. بیاید این حالت‌های نادرست را بررسی کنیم.

● **دلی می‌ایمان.** "زیرا قلب این قوم سنگین شده و به گوشها به سنگینی شنیده‌اند و چشمان خود را بر هم نهاده‌اند..." (متی ۱۳: ۱۵). وقتی مسیحیان در محفل قوم خدا می‌نشینند و سرود

و رفتارشان، جلال مسیح را به جهان منعکس می‌سازد. برای همه شبانان و همه خادمان راستین خداوند حیاتی است که خواست خدا را در زمینه چنین پرستشی درک کنند. برای نوشتن این مقاله، کتاب مقدس را بسیار مورد جستجو قرار دادم تا پرستش نادرست را درک کنم و از خوانندگان نیز بخواهم تا خصوصیات این نوع پرستش را صادقانه مطالعه کنند.

وقتی خود را برای رهبری پرستش در کلیسا آماده می‌سازید، بسیار مهم است که بدانید چگونه دل مردم را به عبادت خدا جذب کنید

آنچه که در کانون ایمان مسیحی ما قرار دارد، برقراری مجدد ارتباط ما با خدا از طریق کار رهایی‌بخش عیسی مسیح بر صلیب می‌باشد. زندگی مسیحی بر رابطه‌ای هرروزه با خدا به واسطه قدرت روح القدس بنا شده؛ پرستش راستین باید همراه باشد با مشارکت صمیمانه با مسیح. متأسفانه، در سراسر کتاب مقدس شاهد مواردی هستیم که طی آنها مردم خدا را به روشی نادرست پرستش کرده‌اند.

"قوم من دو کار بد کرده‌اند: مرا که چشمه آب حیاتم، ترک نموده و برای خود حوض‌ها کنده‌اند، یعنی حوض‌های شکسته که آب را نگاه ندارد" (ارمیا ۲: ۱۳).

در نخستین مقاله از مجموعه "پرستش خدا"، تعریف پرستش در مسیحیت را از دیدگاه کتاب مقدس بررسی کردم. پرستش همانا واکنش قوم خدا به شناخت او است؛ ایشان از طریق پرستش، تصدیق می‌کنند که فقط او خدای واقعی است؛ ایشان او را مطابق کلامش می‌پرستند و جلال می‌دهند. کلام خدا می‌فرماید: "تو را خدایان دیگر غیر از من نباشد" (خروج ۲۰: ۳). پرستش نادرست می‌تواند این باشد که جلالی را که سزاوار خدا است، به او ندهیم و آن را به شخص دیگری بدهیم. پرستش نادرست می‌تواند به معنی پرستش خدایان اشیاء (بت‌پرستی) یا پرستش خدا به روشهای نادرست باشد اما شکی نیست که پرستش نادرست، لطمات فراوانی به همراه می‌آورد. کلیسا وقتی به شیوه‌ای نادرست پرستش می‌کند، نه فقط باعث رنجش خدا می‌گردد، بلکه تحقق اراده او در جهان را به تأخیر می‌اندازد. کلیسایی که خدا را به روش درست نمی‌پرستد، در شهادتش به جهان ضعیف شده، اثباتی لازم برای نجات گمشدگان را از دست خواهد داد. چنین کلیسایی، باعث تولید ایماندارانی دگرگون‌شده نخواهد شد. ایماندارانی که خصائل

می‌خوانند و با لپهای خود خدا را می‌ستایند، اما به وعده‌های خدا اعتماد نمی‌کنند و باور ندارند که خدا می‌تواند نیازهایشان را برآورده سازد، پرستش ایشان برای خدا خوشایند نیست: بی‌اعتمادی ایشان، مشارکت و ارتباط لازم را می‌گسلد.

• **دلی تلخ:** "و مترصد باشید مبادا کسی از فیض خدا محروم شود و ریشه مرارت نمو کرده، اضطراب بار آورد و جمعی از آن آلوده گردند" (عبرانیان ۱۲: ۱۵). باز مشاهده کنید که چگونه وضعیت گناه‌آلود دل، می‌تواند ارتباط با خدا و با دیگران را بگسلد. فیض خدا نمی‌تواند از طریق شخصی جریان یابد که حاضر به بخشیدن دیگران نیست و دلش را با کینه نسبت به دیگران سخت می‌سازد. خدا جان فرزند پگانه خود را در راه گناهکاران فدا کرد؛ پس چه اهانتی است به خدا که انسان این فیض را دریافت دارد اما نخواهد آن را به دیگران منتقل سازد. اگر شخص به‌هنگام پرستش بی‌پرد که دیگران را نیشبیده است، باید جلسه را ترک گوید و برود و رابطه خود را با آنان اصلاح کند و آنگاه باز گردد و قربانی خود را به خدا تقدیم کند (متی ۵: ۲۳-۲۴).

• **دلی حق به‌جانب:** "خدایا تو را شکر می‌کنم که مثل سایر مردم... نیستم... هر هفته دو مرتبه روزه می‌دارم و از آنچه پیدا می‌کنم، ده‌یک می‌دهم" (لوقا ۱۸: ۱۰-۱۲). اینها کلمات آن فریسی حق به‌جانب است که با نظر تحقیر به باجگیری نگاه می‌کرد که کمی دورتر، به عبادت ایستاده بود. شخصی که خود را عادل می‌پندارد، نمی‌تواند خدا را عبادت کند چرا که با تصوراتی نادرست به خدا تقرب می‌جوید. فکر می‌کند که کارهای نیکش در نظر خدا پسندیده است و وفاداری مذهبی‌اش، خدا را تحت تأثیر قرار می‌دهد. غافل از اینکه این قبیل اعمال مذهبی موجب غرور است و این احساس را در شخص بوجود می‌آورد که کار مهمی برای خدا انجام

داده است. اشعای نبی یادآوری می‌کند که اعمال عادلانه ما از نظر خدا، همچون کهنه‌ای کثیف است (اشعیا ۶۴: ۶).

• **دلی فریبکار:** "زیرا هر جا گنج تو است، دل تو نیز در آنجا خواهد بود" (متی ۶: ۲۱). پرستش راستین همواره برخاسته از جایی است که قلب پرستنده در آن قرار دارد. روزی به یک بازرگان شهادت می‌دادم. از من جزوهای خواست. به او دادم. او نکمه پیراهن خود را باز کرد و کیف پولش را که به گردش آویزان بود نشان داد و آن جزوه را در آن، در کنار پولها گذاشت. خیلی خوشحال شدم چون دانستم که کلام خدا را درست در جایی گذاشته که قلبش آنجا است. وقتی به‌هنگام پرستش اعلام می‌کنیم که خدا را دوست داریم، اما گنج واقعی‌مان نزد یک فرد یا یک دارایی است، پرستشمان نادرست است، زیرا خداوند خدایمان را با تمامی دل دوست نمی‌داریم.

اما شما اگر خادمی هشیار باشید، این امر را در نظر خواهید داشت و وقتی را در جلسه، به اعتراف و تجدید رابطه با خدا اختصاص خواهید داد تا ایمانداران با دلی پر از ستایش و شکرگزاری در جلسه حاضر شوند. اگر چنین وقتی را برای اعتراف و طلب آموزش گناهان اختصاصی ندهید، جلساتان در خطر سقوط در گناه عبادت سطحی قرار خواهد گرفت

• **دو دلی:** در یعقوب ۱: ۶-۸ در باره وضعیت قلبی دیگری سخن می‌گوید که پرستش را خدشه‌دار می‌سازد، و آن دو دلی است. یعقوب می‌فرماید که نمی‌توانیم در آن واحد، هم دوست دنیا باشیم و هم دوست خدا. دو دل کسی است که می‌کوشد همزمان در دو جهت مخالف حرکت کند. چنین شخصی در پرستش دچار فلج

می‌گردد، زیرا یک پایش در دنیا است و پای دیگرش در کلیسا. پرستش او نادرست است زیرا از کلیسا برای برخی منافع شخصی استفاده می‌کند و نمی‌تواند از کشش ارزشهای این دنیا چشم‌پوشد.

• **دلی باطنی:** "هدایای باطل دیگر می‌آورید... گناه را با محفل مقدس نمی‌توانم تحمل نمایم" (اشعیا ۱: ۱۳). در این فصل آغازین از کتاب اشعیا، خدا دلشکستگی خود را از پرستش نادرست فرزندان باطنی خود ابراز می‌دارد. وقتی کسی گناه می‌کند و بر دیگران ستم می‌راند، و در عین حال، می‌کوشد با کارهای مذهبی‌اش نظر خدا را جلب کند، او را مورد اهانت قرار می‌دهد. وظیفه نبی این است که قوم خدا را به سوی زندگی مقدس فرا خواند و ایشان را تعلیم دهد که راههای باطنی‌گرا نه و گناه‌آلود خود را کنار بگذارند.

اکنون که این مطالب را در خصوص وضعیت‌های مختلف دل انسان مطالعه کردید، وضعیت‌هایی که میباید می‌شود مسیحیان فقط با لپهای خود عبادت کنند و نه با تمام دل خویش، ممکن است این سؤال برایتان پیش آید که آیا کسی در جلسات عبادتی روز یکشنبه هست که با چنین حالتی عمیق خدا را پرستد؟ مسئله اینجا است که باید توجه داشته باشیم که ما اکثراً با مشکلات خود در عبادت کلیسایی حضور می‌یابیم؛ اما شما اگر خادمی هشیار باشید، این امر را در نظر خواهید داشت و وقتی را در جلسه، به اعتراف و تجدید رابطه با خدا اختصاص خواهید داد تا ایمانداران با دلی پر از ستایش و شکرگزاری در جلسه حاضر شوند. اگر چنین وقتی را برای اعتراف و طلب آموزش گناهان اختصاصی ندهید، جلساتان در خطر سقوط در گناه عبادت سطحی قرار خواهد گرفت که باعث اتدوه خدا خواهد شد، چرا که او مشتاق است قومش او را با تمام دل عبادت نمایند. (ادامه دارد)